

TÄYTTÄ RAVIA!

ANNUKKA JÄRVI

SAGA
EGMONT

TÄYTTÄ RAVIA!

ANNUKKA JÄRVI

Annukka Järvi

Täyttä ravia!

SAGA Egmont

Täyttä ravia!

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1988, 2020 Annukka Järvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726530513

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com — a part of Egmont,
www.egmont.com

Kansalliset esteratsastus-kilpailut 15. 8. 1986

Hän seisoo koivujen katveessa, heijaa toisella jalallaan lastenvaunuja ja yrittää samalla estää arviolta kolmevuotiasta veijaria syöksymästä estekentälle.

“Virheetön rata, aika 60,3, siirtyy luokan johtoon”, kajauttaa kuuluttaja, kun ratsukko poistuu kentältä.

- Terhi! minä huudahdan varovaisesti.

Nainen käännähtää ympäri. Hän on tosiaankin Terhi, Terhi kymmenen vuoden takaa! Hän oli paras ystäväni sen vuoden, joka nyt, jälkeinpäin muistellen, jakoi elämäni kahtia. Sitä ennen olin ollut koululainen ja lapsi, sen jälkeen kai nuori aikuinen ...

Terhillä on samat pisamat nenällä ja poskipäillä, yhtä lyhyeksi nyrhitty tukka, sama kupliva nauru ja silmät ilosta sikkarassa.

- Minna! Voi, siitä on kauan ... Ja sinullakin on vauva!

Hän kumartuu rattaiden tasalle ja joteltelee lapselleni.

Me nauramme silmät liikutuksesta kosteina ja puhumme toistemme suuhun: “Kymmenen vuotta siitä kaikesta, ajattele, mutta tuntuu kuin se olisi vielä ihan lähellä ...”

“Onko hän tyttö vai poika?”

“Ja me kun vannoin, ettei ikinä perhettä!”

“Vieläkö sinulla on hevonen?”

Lähdemme verryttelyaluetta kohti.

Terhi osoittaa rautiasta läsipäättämää, jolla hänen miehensä ratsastaa.

- Se on meidän, tuli vasta helmikuussa. Selväpäinen se ainakin on, mutta kapasiteetista en sano vielä mitään. En

ole ehtinyt itse yhtään ratsastamaan, kun tämä kuopus syntyi.

- Mistä? kysäisen lyhyesti ja tarkoitan tamman myyjää.

- Laineen papalta. Kai sinä hänet muistat? Terhi vilkaisee minuun hymyillen.

Muistan toki. Lähetän hänelle yhä joulukortin. Hän oli tosi hevosemies, aina avulias, eikä hän hermostunut milloinkaan. Hevosetkin rauhoittuivat, kun hän tuli paikalle.

- Hän sai tamman sen kasvattajalta, Terhi juttelee edelleen, - tyyppi ei ollut maksanut iäisyyksiin heinistä ja kaurista, jotka pappi oli hänelle myynyt. Kun pappi meni tivaamaan rahoja, se tyyppi työnsi hänelle riimunvarren kouraan, ja sen päässä pyristeli tämä tamma.

Sitten Terhi heittää kysymyksen kuin kiven lampeen:

- Vieläkö sinulla on Leimu?

Renkaat laajenevat, ulottuvat niihin vuosiin, jolloin hevoseni Leimu oli hyvässä vedossa, pisti lämminveriset ahtaalle piirikilpailuissa ja herätti tuntemattomissa kauhua laukkaamalla juoksutarhassa hampaat irvessä. Jos yritti hakea sen sisään talliin liian pian, se säntäsi kohti.

Nyt Leimu viettää eläkepäiviä, kuljeskelee enimmäkseen vapaana pihamaalla, hamuaa ruohonkortta suuhunsa, näykkäisee kuusesta oksia ja pelottelee kissanpentuja julmilla irvistyksillään.

Leimun kanssa minä siihenastisen elämäni ensimmäiseen suureen seikkailuunkin lähdin, Laineen papan kuljetusautossa kohti Pohjankylän Ratsastusseuran tallia ...

1.

Vuosi 1976 oli siihenastisen elämäni koettelevin – tosin silloin vielä aloitin ajanlaskun syksystä kuten muutkin koululaiset.

Ensinnäkin edessä oli viimeinen luokka lukiota, ja minä olin aina sairas: kuumetta, flunssaa ja opettajia, jotka jupisivat, että taasko sinä pinnasit vai mikä oli tällä kertaa. Ajattele ylioppilaskirjoituksia!

Opettajakunnan epäilyksistä huolimatta pääsin keväällä ylioppilaaksi magnan papereilla – silloinkin viikkoja kestäneen nuhakuumeen näännyttämänä –, aloin puurtaa oikiksen pääsykokeisiin sellaisella tarmolla, että ratkoin mielessäni oikeustapauksia jopa Leimua sukiessani, mutta en päässyt sisään. Jäin puolentoista pisteen päähän.

Syksyllä poikakaverini VeePee jätti minut, tai tarkalleen ottaen loppukesästä.

Mitätöntä, kieltämättä.

En ollut joutunut näkemään nälkää, pelkäämään sotaa kotikaduilla tai kärsinyt pahoinpitelyistä. Edes kotona ei kukaan ollut huomauttanut siitä, etten päässyt opiskelemaan. Päinvastoin, äiti ja isä ponnistelivat piristääkseen minua. Mutta kun tyttö on 19-vuotias ja pumpulipehmusteisessa tynnyrissä kasvanut, vastoinkäymiset iskevät kuin vuorenkorkuiset mainingit valtamerellä. Ne jysähdyttävät pohjaan.

Nyt tietäisin kärsineeni suhteellisuudentajun puutteesta, mutta silloin ...

Silloin me asuimme arki-illat ja viikonloppuna päivät tallilla, kuuntelimme Boney M:ää ja Juicea ja jotkut, kuten VeePee, Tapani Kansaa, ja meillä oli farkut aina, sekä tallilla että kilpailuissa ja juhlissa kisojen jälkeen.

Porukka kokoontui bailaamaan milloin kenenkin luokse, aina sen, jonka vanhemmat sattuivat lähtemään mökille viikonlopuksi. Helsingin liepeillä oli niihin aikoihin monta tallia lähellä toisiaan, ja vakioporukat tunsivat tietysti toisensa, sana kulki.

Se oli helteinen kesä.

Minulla on joitakin hajanaisia mielikuvia sen kesän tunnelmista, vaikka niillä ei sinänsä ole mitään merkitystä: pöyhiukkaset leijailemassa auringonvalossa, joka valui ikkunasta talliin, kun olimme lähdössä varhain aamulla piirikilpailuihin.

Tai Riitta ja minä viilettämässä kiitolaukkaa niityllä eestaas, eestaas uupumukseen asti, ja sitten palaamassa puuskuttaen tallille, hevoset märkinä, pärskivinä.

Sinä kesänä Riitta, meidän tallin ratsastuksenopettaja, ja minä juttelimme paljon keskenämme. Riitta oli yli kolmenkymmenen, kahden lapsen äiti, ja hän oli minulle yhtä läheinen kuin ystävä.

VeePee, kavaljeeri lukion toiselta asti, välähtää joissakin harvoissa muistikuvissa. Missä hän oikein oli lymyillyt sen kesän? Hän ei tullut koskaan mukaan ratsastamaan, tallilla hän vain istuskeli juoruamassa muiden poikien kanssa - he kutsuivat itseään kaupungin tavoitelluimmiksi poikamiehiksi, ja se loukkasi minua, VeePeehän oli varattu!

Mutta juhlimaan me menimme aina yhdessä. Tosin VeePeellä riitti joka kerta huomauttamista: mikset käytä meikkiä, aina samat vanhat vaatteet!

Meidän äiti pysyi lujana huomauttaen VeePeelle, että nuoren tytön iho vanhenee nopeasti, jos sen huokoset muurataan umpeen meikkivoiteella, enkä minä sitä paitsi